

Modlitby za nejmenší

P. Jiří Korda, Ve Lhotce 36, 142 00 Praha 4
registrace@modlitbyzanejmensi.cz
www.modlitbyzanejmensi.cz
telefon: 725 797 561

Září 2015: Za ochranu školství před zvrácenými ideologiemi.

Říjen 2015: Za zotročované a zneužívané.

Chvála Kristu, bratři a sestry!

Máme za sebou doslova tropické prázdniny a vstupujeme do nového školního roku. A tak je pochopitelné, že v měsíci září myslíme zvláště na naše školství. Tedy obor, který kromě předávání pensa znalostí má zodpovědnost za formaci člověka jako celku. Za posledních pětadvacet let se podařilo mnohé změnit k lepšímu. Opět funguje církevní školství, byly zavedeny různé moderní pedagogické metody, absolventi našich škol jsou konkurenceschopní i v zahraničí. Některé věci ale zas tak zdařilé nejsou. Když jsem já chodil do základní školy, slavili jsme například VŘSR lampionovým průvodem a První máj s vlastnoručně vyrobenými mávátky. Dnes se v mateřských i základních školách zase často slaví Halloween a Čarodějnice. Děti jsou odměňovány za převleky mrtvol, kostlivců a čarodějnic a za výkony během různých skutečně „rozvíjejících“ soutěží. Mnozí z Vás moc dobře víte, že nepřeháním. Sami to zažíváte u svých ratolestí. Možná podobně jako někteří rodiče v mnou spravované farnosti necháváte v tyto dny děti rovnou doma. Že jde jen o legraci? Neměla by i zábava mít svou úroveň, a ve škole obzvlášť? Kdyby to ale skončilo „jen“ u morbidních převleků. Jak snadno přejímáme i další novoty, tak nějak nenápadně. Třeba takovou výchovu ke genderově správným postojům. Tedy takovým, které odmítají „stereotypní“, údajně kulturně vzniklé rozdíly mezi muži a ženami. Každý jedinec se podle této ideologie může svobodně vymezit vůči svému biologicky danému pohlaví. Nikdo nemá být nucen se chovat podle tradičních, společností vnucených, představ o mužích a ženách. Zjednodušeně řečeno, jestliže jako chlap trvám na tom, že do restaurace vstupuji první a podržím ženě dveře, tak je to špatně. Protože se chovám podle patriarchálního modelu, který ženě vnucuje pocit slabosti a závislosti na muži. Pro Vaši informaci, v Praze i Brně mohou zájemci absolvovat dokonce i univerzitní genderová studia.

Jistě by Vás napadlo více věcí, které se vkradly do našeho školství, a které nás netěší. Díky Bohu pořád jsou školy a učitelé, kteří nehodlají rezignovat na zdravý rozum a dobré mravy. Určitě jsou i mezi Vámi a tam jim touto cestou velmi děkuji. Občas mě napadne, že křesťanský přístup k životu, společnosti, vzdělávání i vědě, je takovou Popelkou. Ušmudlanou, zesměšňovanou, podceňovanou děvenkou, která nemá zastání někdy ani u vlastních. Je i na nás, aby byla opět odhalena její krása. Jinak budou za krásné považovány ty, které se si to nezaslouží.

Říjnový úmysl může být pro někoho méně konkrétní, než ten předchozí. Za koho se to vlastně budeme modlit? Přestože téměř na celém světě bylo otroctví formálně zrušeno, ve skutečnosti pod jeho tíží trpí milióny lidí, Evropu a naši zemi nevyjímaje. Pracovní, sexuální a další děsivé, do nebe volající, způsoby pošlapávání lidské důstojnosti jsou stále na denním pořádku. Přesto si troufnu tvrdit, že si nežadají s mnohem nenápadnějším a přitom nejrozšířenějším a naprosto fatálním zotročením, a to zotročením hříchem. Člověk je v tu chvíli otrokem i otrokářem, tím, kdo se vydává do otroctví a současně otročí. Jestliže u „vnějších“ forem otroctví může být zabito tělo, ale duše ne, při službě zlu jde o všechno, včetně spásy nesmrtelné duše. Dá se tedy říct, že v říjnu se budeme modlit i za všechny otročící hříchu. V oblasti ochrany nenarozeného života a tradiční rodiny konkrétně za všechny žijící v sexuální nevázanosti, pohrdající institutem rodiny a manželství, papouškující názory o nutnosti a správnosti umělých potratů, za lékaře a vědce zpronevřující se svému poslání, za ty, kteří potrat podstoupili apod. Pokud ale nechceme být těmi, kdo vidí třísku v oku svého bratra, ale trám ve svém oku nevidí, je třeba si přiznat, že se vlastně budeme modlit i za sebe. Vždyť kdo z nás je bez hříchu? Kdo z nás už udělal vše pro vítězství té pravé svobody, svobody Božího království?

Bratři a sestry, přeji a vyprošuji Vám vše dobré!

Jiří Korda, kněz Kristův

Z homilie P. Tomase van Zavrela k Requiem za nenarozený život v chrámu sv. Mikuláše v Kašperských Horách 8. srpna 2015

Requiem je na prvním místě poděkování za život jako takový a za život zemřelého. Každé počaté dítě, každý lidský život je z principu posvátný a tudíž neopakovatelným dobrem. V knize proroka Izaiáše najdeme: „Hospodin mě povolal z života mateřského; od nitra mé matky připomínal moje jméno.“ (Iz 49,1) Jsme Bohem od počátku, od početí chťeni a milováni.

Když se manželé tělesně spojí ve vrcholném intimním a jedinečném životodárném aktu lásky, výlučně vyhrazeném muži a ženě, mají oba tu výsadu být skutečným obrazem a podobou Boží. Tak jako Bůh chce a miluje nový život, pro který se manželé rozhodují, tak se mají rodiče s láskou těšit na svého potomka. Svou lásku Bůh prokazuje tím, že do počatého člověka vloží nesmrtelnou duši a do jeho srdce jedinečné jméno, kterým ho po celý život volá a vyjadřuje mu svou lásku. Jakkoli je sexualita důležitým výrazovým prostředkem lásky mezi mužem a ženou, je to v první řadě životodárný akt a výraz hluboké lásky manželů k dítěti, které má být počato a má právo na život a na rodičovskou lásku. I v tom mají budoucí rodiče napodobovat Boha, neboť v knize proroka Jeremiáše najdeme: „Dříve než jsem tě vytvořil v životě matky, znal jsem tě, dříve než jsi vyšel z lůna, posvětil jsem tě.“ (Jer 1, 5)

Kolik lidí je na celý život zraněno díky tomu, že se v první části života cítili nechtěné a nemilované, svými rodiči nepřijati. V Bibli je psáno: „Cožpak může zapomenout žena na své pacholátko, neslitovat se nad synem vlastního života? I kdyby některé zapomněly, já na tebe nezapomenu. Hle, vyryl jsem si tě do dlaní.“ (Iz 49, 15-16) Není potřeba házet fintu do žita, když se zdá že v tomto světě nikdo o mně nestojí nebo když v určité fázi mého života rodiče o mne nestáli. Je tu vždy Bůh, který nás miluje svou dokonalou láskou.

Dnes jsme se tu shromáždili, abychom oslavili život a zároveň vzpomněli na ty, kterým nebylo dáno se narodit. Některé Bůh vzal k sobě dříve, než se narodili. Některé děti se nemohly narodit, protože rodiče je nedokázali přijmout. Je jen málo lidí, kteří se rozhodnou pro potrat zcela svobodně, neboť jsou často zmítány pocity strachu, které mají nejrůznější kořeny. Může se jednat o strach z partnera, který dítě nechce; strach z reakce rodičů, strach o své zaměstnání a svou kariéru, strach o budoucí finanční situaci, ale také z obavy o své vlastní zdraví. Je to bohužel tak, že mužské pohlaví není příliš nápomocné při tomto rozhodování a žena je bohužel v této době, velmi ovlivněná hormonálními změnami a tudíž psychicky nadprůměrně zranitelná. Dnes je ztráta plodu faktem, který nás bude provázet celým životem. Chtě nechtě se jedná o hluboké zranění, které je potřeba si přiznat a nenarozené dítě přijmout. Je potřeba se naučit připočíst nenarozené dítě do naší rodiny. Máte-li tři děti a přišli jste o jedno, máte čtyři děti, ale jedno už nežije. Stali jste se maminkou a tatínkem, ale jen na krátký čas. Kromě toho je pro katolíky důležité v případě umělého potratu přistoupit k svátosti smíření, abyste se mohli znovu vrátit do rodiny Církve.

Nyní nastal chvíle, kdy každý může přinést dopředu jednu nebo více svíček. Můžeme zapálit svíčku za vlastní dítě, které jsme potratili nebo za někoho jiného. Můžeme přitom myslet na ty, kteří se s potratem nevypořádali a dítě nepřijali, ale i na ty, které se rozhodují o potrat nebo mají rizikové těhotenství.